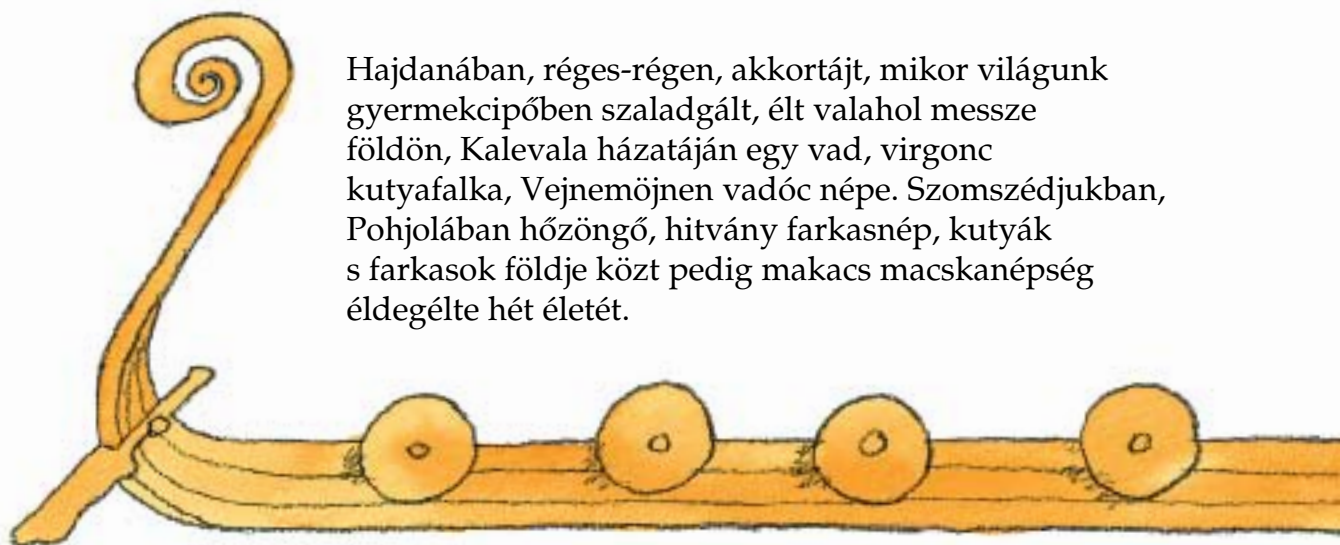

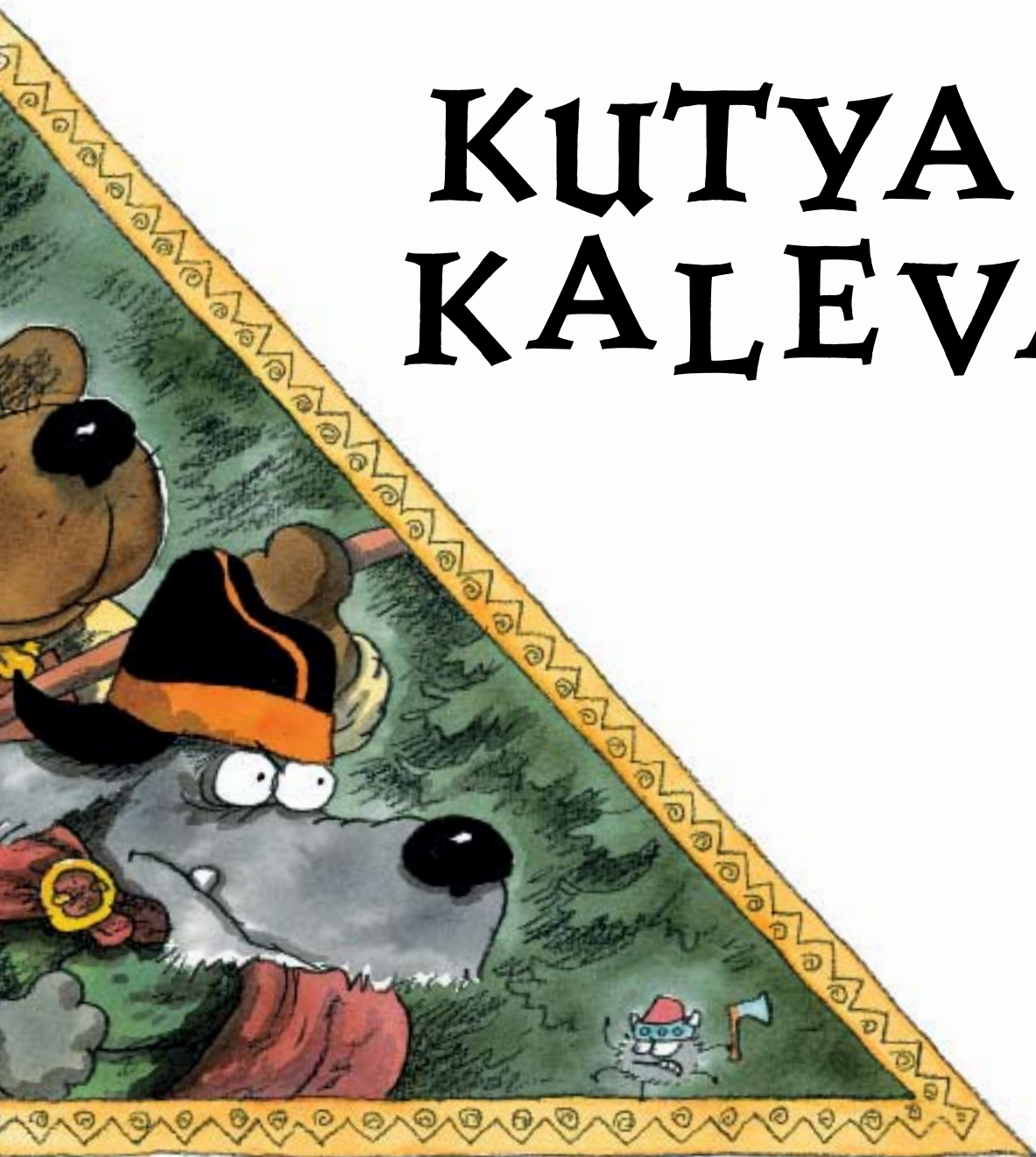
MAURI KUNNAS TARJA KUNNAS

Hajdanában, réges-régen, akkortájt, mikor világunk
gyermekcipőben szaladgált, élt valahol messze
földön, Kalevala házatáján egy vad, virgonc
kutyafalka, Vejnemöjnen vadóc népe. Szomszédjukban,
Pohjolában hózöngő, hitvány farkasnép, kutyák
s farkasok földje közt pedig makacs macskanépség
éldegélte hét életét.

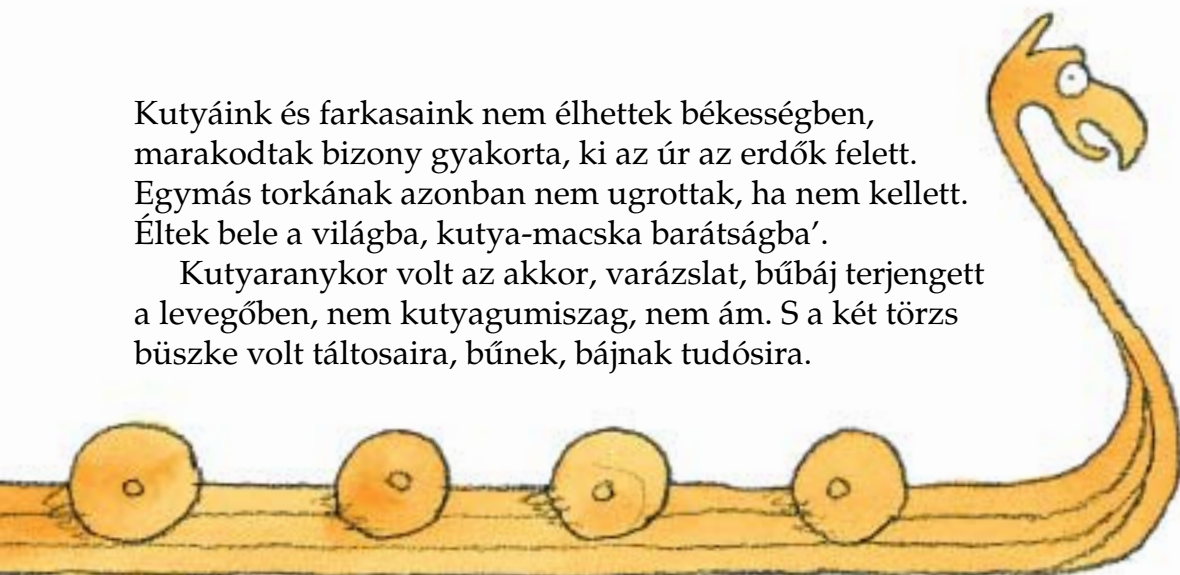

KUTYA EGY KALEVALA

Kutyáink és farkasaink nem élhettek békességben,
marakodtak bizony gyakorta, ki az úr az erdők felett.
Egymás torkának azonban nem ugrottak, ha nem kellett.
Éltek bele a világba, kutya-macska barátságba'.

Kutyaranykor volt az akkor, varázslat, bűbáj terjengett
a levegőben, nem kutya-gumiszag, nem ám. S a két törzs
büszke volt táltosaira, bűnek, bájnak tudósira.

Vakkantó vén Vejnemöjnen, kutyaidók nagy tudósa volt a csahos kutyatörzsnek leghíresebb varázslója, dicső dörmögő dalosa. Azt ugatták róla, hogy már akkor is ott sündörgött ő, mikor e kutya világot kölykezték... nem, teremtették.

Ott kutyálgodott hát hősünk, mint minden más hű házőrző, Kalevala kövei közt, nem rágódva életén, csak vejnölei velős csonton. Messzi szállt vonításának, vakkantótudományának híre.

Élt egy süldő kutyakölyök egy, kettő vagy talán három jó kutyaugatásnyira tőle. Úgy hívták, Joukahajnen. Bősz csahos kutya hírében állt maga is, azt morogták: falufelugató bajnok.

Tudott pár varázsvakkantást is kutyusunk, ez nem vitás.

– Elkutyagolok, ebanyám, vén Vejnőhöz versenyezni, lássuk, melyikünk ugatja túl a másikat – morogta.

– Ne menj, fiam, kicsi kölykem, vérfagyasztó az ő vonítása. Hőemberré énekel majd, vagyis inkább hókutyává.

De a hubri hóbjelölt nem hajlott anyja szavára, hanem hajtott nem kis svunggal Vejnőföldre irányába.

Loholt egy nap, loholt másnap, hanem aztán harmadik nap befutott nagy nyelvlógatva Kalevala falujába. Hogy lova mellett kutyagolt, láthatólag nem zavarta, annál jobban, hogy a nyelvét estében majd elharapta, mikor Vejnő szekerevel az úton összeütközött.

– Eb ura fakó, ki hajtott, mint a vakegér, így belém? – kérdi vakkancs Vejnemöjnen.

– Én, az ifjú Joukahajnen – válaszol vadul a vakarcs.

– Te ifjú vagy, nekem pedig őszül már a fülem töve, tán megtennéd, hogy félreállsz!? Továbbmennék, mi tagadás! – így az öreg szörmök táltos.

Akkor Jómag Joukahajnennek leesett már a tantusz. Vejnő hát a vén szörccsimbók, akinek nyakára hágott. Felnyerített jókedvében (paripája nagyot nézett).

– Ezt a nyamvadt, nyápic fickót legyőzőm én seperc alatt. Lássuk, tata, kiállsz-e vélem versenyezni, díjugatni? – kérdezte. – Hogy lám, melyikünk menő manus, különb legény.

– Mit ugassak versenyt véled – vakkantotta Vejnemöjnen. – Kölyökkutya nyiszogását nem hallgatom én, a vén csont. Aki ugat, ritkán harap – Joukahajnen bizony berágott.

– Hallod-e, te vén bolhazsák, kismalaccá énekellek, szádba citromot biggyesztek – hördült fel, és rá is kezdte.

No de nyikhaj Joukahajnen terelőb-tudománya sehogy sem fogott az öreg, minden hájjal megkent Vejnőn.

Az agyvize viszont felforrt. Ő is énekelni kezdett, nem nyivogott összevissza, nagy volt ugatása súlya. Tó kiöntött, föld megindult, ahogy a vénség vonított, mágikus mondókát morgott.

Joukahajnent mély mocsárba merítette mord dalával.

Kutyául érezte magát nyakig sárban a nagy vitéz.

– Kutyafáját, húzz ki innen – nyüszített most Joukahajnen. – Vidd csónakom, kutyaházam, lovamat a tetejébe.

Késő bánat, eb gondolat. Vejnőnek mindene megvolt.

– Hogyha kiengedsz ebből a kutyaszorító posványból, Ajnó húgomat hozom el neked padlódat pucolni, cipőt sütni, kapcát mosni, ólajtódat olajozni – nyöszörögte Joukahajnen.

Vén Vejnőnek ekkor bizony eldugult a vakkantója.

– Mondják, öreg eb nem vén eb, s én többnyire egyetértek, de egy kis segítség bizony elkelne a házam táján. Szívesebben töltöm időm s mások fejét verseléssel – spekulált vén Vejnemőjnen.

Azzal fogta, feldalolta a mocsárból a kis tacskót, a lekonyult fülű komondort.

– Kis szakácska, kis szakácska, nem árt egy a háztartásba – így morfondírozott Vejnők.

Hanem azért nem gondolta, hogy Joukahajnen ezt hallva, feleségül szánja neki behemót hajadon hűgát.

